

Η
ΑΓΙΑ ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ

Ο ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΙϞ ΚϞ

ΙϞ

ΙϞ

«Θανάτου εορτάζωμεν νέκρωσιν...»

● Του **ΕΡΙΚ ΣΕΡΓΙΟΥ**
Θεολόγου Γραφείου Εκκλησιαστικής Διακονίας
Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας

Την εκκωφαντική σιωπή που επικρατεί την ιερή στιγμή της Αναστάσεως πίσω από το σφραγισμένο τάφο διαδέχεται η νικητήρια ιαχή που απαστράπτοντος αγγέλου που δονεί την ατμόσφαιρα και συνταράσσει τις ευαίσθητες ψυχές των μυροφόρων: «μη ενθαμβείσθαι Ιησοούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον: ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε: ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν» (Μάρκ 16,6).

Η ορθόδοξη Εκκλησία απέφυγε εξαρχής να αναπαραστήσει εικονογραφικά τη στιγμή που αναστήθηκε ο Κύριος εκ του μνήματος, που ανετράπη η καθεστηκυία τάξη που όριζε η τραγικότητα της απογυμνωμένης από την θεότητα ανθρώπινης φύσης. Ο ανεξιχνίαστος χαρακτήρας του γεγονότος αυτού για τον άνθρωπο και συνεπώς το αδύνατο της απεικόνισής του είναι ο λόγος που απουσιάζουν εικόνες της Αναστάσεως. Η αναπαράσταση της Αναστάσεως στην ορθόδοξη

εικονογραφία με την «εις Άδου Κάθοδο» αποτυπώνει συμβολικά όλο το θεολογικό περιεχόμενο της εορτής, την πεμπτουσία της χριστιανικής πίστεως. Προσδίδει έμφαση στο γεγονός της θριαμβευτικής νίκης του Κυρίου κατά του θανάτου, της κατάλυσης της στυγνής κυριαρχίας του διαβόλου. Αυτό είναι το κέρδος για την ανθρωπότητα. Ότι με τον θάνατο του Χριστού ντροπιάστηκε ο διάβολος, εκμηδενίσθηκε η ισχύς του θανάτου και ο παλαιός Αδάμ, ο παλαιός άνθρωπος, ενδύθηκε και πάλιν το χιτώνα της αφθαρσίας, της αθανασίας.

Το βάρος της περιγραφής των τεσσάρων Ευαγγελιστών πέφτει στην ατράνταχτη μαρτυρία αυτών που μετείχαν τη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή στην υπερκόσμια χαρά της αναστάσεως, αλλά και όλων όσων συμμετέχουν αενάως σε αυτή ψηλαφώντας διά ζώσης πίστεως το κοσμογονικό γεγονός. Η νίκη της ζωής διαγράφεται τη στιγμή που η θεότητα συναντά απέναντί της, στο απύθμενο φρεάτιο του Άδη, τον θάνατο. Εκεί που κρατά αλυσοδεμένες τις ψυχές των νεκρών ο διάβολος. Η ζωή, ο ίδιος ο Χριστός, μηδενίζει το θάνατο όπως το φως που διαλύει το σκότος. Η εικόνα του Άδη συμβολίζει την κυριαρχία του θανάτου πάνω στον άνθρωπο. Η γη δεχόμενη στα σπλάχνα της το ζωοδότη σείετε, αδυνατεί να αντέξει το βάρος της παρουσίας Του και τον εκβάλλει εκ του μνήματος νικητή και τροπαιούχο της ζωής.

Καθολικό
Γ.Μ. Διονυσίου

«Θανάτου εορτάζωμεν νέκρωσιν...»

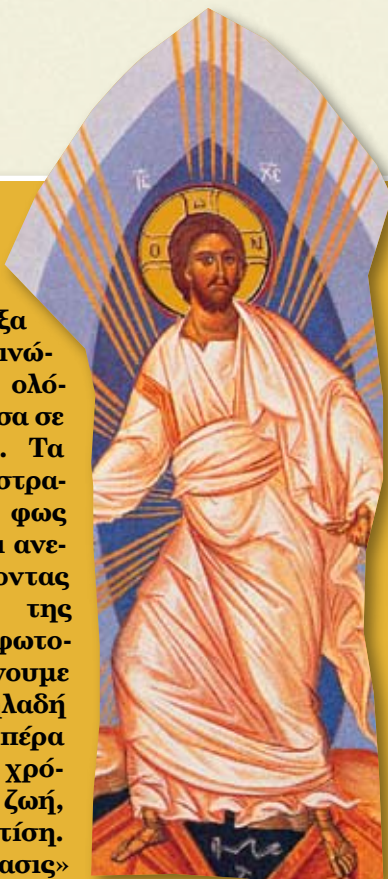

Με τα σημάδια των ήλων στα άκρα Του, που μαρτυρούν τη σταυρική Του θυσία ελκει εκ του μνήματος, με το ένα χέρι τον προπάτορα Αδάμ που έχει τη μορφή γέροντος, ως γενάρχη των ανθρώπων. Τα συναισθήματα του φόβου και την αγωνία της προσμονής που συνόδευσαν την πτώση διαδέχεται η ανακούφιση για τη λύτρωση. Οι γενάρχες είναι τα πρώτα πρόσωπα που μετέχουν στην αναδημιουργία της κτίσης που συντελείται μέσα από τη νίκη του Χριστού κατά της αμαρτίας, της φθοράς και του θανάτου.

Πίσω του διακρίνεται ο χορός των Προφητών. Πρώτος εξ αυτών προβάλλει ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, ο μέγιστος των Προφητών, με άλλους Προφήτες μεταξύ των οποίων διακρίνεται ο Δαυίδ και ο Σολομώντας, οι οποίοι ευαρέστησαν το Θεό. Ο μεν πρώτος για τη βαθεία του μετάνοια και ο δεύτερος για τη σοφία και τη δικαιοσύνη του.

Κάτω από τους πόδας του Κυρίου ανοίγεται το στόμιο της αβύσσου. Ο Άδης συμβολίζει το κράτος του θανάτου και την κυριαρχία του διαβόλου. Μέσα στο σκοτεινό πλαίσιο της αβύσσου επικρατεί μεγάλη ακαταστασία. Διασκορπισμένα τα κλειδιά, σύρτες, καρφιά. Τα πεσμένα θυρόφυλλα μαρτυρούν ότι όχι απλώς άνοιξαν οι πύλες αλλά χτυπήθηκαν με σφοδρότητα και έπεσαν. Το τοπίο αποκαλύπτει τη συντριβή του θανάτου, το διάλυση της υπάρχουσας τάξης και κυριαρχίας. Στο μέσο του Άδη κείται αλυσοδεμένος ο θάνατος, γερασμένος και εξασθενημένος, ανίσχυρος να αντιδράσει στη θεϊκή λαίλαπα.

Ο φωτοδότης Χριστός εκπέμπει την εκτυφλωτική δόξα Του, η οποία εξακτινώνεται και καλύπτει ολόκληρη την κτίση μέσα σε ωοειδές περίβλημα. Τα λευκά ιμάτια του αστραποβολούν το θεϊκό φως της Αναστάσεως και ανεμίζουν, αποτυπώνοντας την ορμητικότητα της κινήσεώς Του. Στο φωτοστέφανο Του διακρίνουμε τις λέξεις «Ο Ων» δηλαδή αυτός που υπάρχει πέρα από τη φθορά και το χρόνο, που χορηγεί τη ζωή, που ζωοποιεί την κτίση. Ο τίτλος «Η Αναστασις» αντί «Η Ανάστασις του Χριστού» τονίζει τη σημασία του γεγονότος για όλη την ανθρωπότητα. Ο Απ. Παύλος μας λέγει: «Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο» (Α Κορ 15, 20). Ο Χριστός άνοιξε τον δρόμο για την Ανάσταση όλων των νεκρών.

Ο Κύριος αρπάζει με βίαιη κίνηση την Εύα. Ακολουθούν οι δίκαιοι, που πίστεψαν στο κήρυγμα των Προφητών και ευαρέστησαν τον Θεό. Ξεχωρίζει εξ αυτών ο Άβελ που κρατεί την ποιμαντική του ράβδο, ο οποίος ήταν ο πρώτος άνθρωπος που γεύτηκε το πικρό ποτήρι του θανάτου δολοφονηθείς από τον αδελφό του τον Κάιν.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΧΕΙΡ
ΒΡΑΝΣ Ν.
(3305)